

[Alsing Andersen.]

Folket som Helhed, netop fordi det, der vokser sig stort paa denne Maade, helt naturligt bliver en Bestanddel af selve Nationen. De Grupper, der staar uden for de fem Partiers Samarbejde, begaar derfor en afgørende Fejlregning, hvis de tror, at de ved Angreb, Trusler eller Drillerier kan slaa Breche i det Grundlag, som bærer det nuværende nationale Samarbejde. De ved meget godt selv, hvad det er, der skiller dem fra dette Samarbejde og fra det aldeles overvældende Antal, ja, et stigende Antal af danske Medborgere. De ved det saa nøjagtigt, at de ikke behøver at stille Forespørgsel om det. Derimod forstaar de tydeligvis ikke, hvorfor det er saaledes, og hvorfor det ikke bliver anderledes. De har søgt at skabe Mistillid mod de fem Partiers Samarbejde ved at fremhæve vore forskellige Opfattelser.

Efter deres Mening er et saadant Samarbejde mellem Folk af forskellige Opfattelser nærmest kompromitterende for de deltagende Partier og ødelæggende for Landet. Hvilken fundamental Misforstaaelse! Det store ved det stedfindende Samarbejde ligger netop deri, at det er et frit Samarbejde mellem Mennesker og Partier af forskellige Anskuelser. Det store ligger netop deri, at de deltagende Parter ud fra den Frihedstradition, der er en uudslettelig Del af dansk og nordisk Tankegang, frit erkender, at Landets og Folkets Velfærd kræver en Forening af Viljerne mod et fælles Maal. Det er netop Styrken i Samarbejdet, det er det, der ikke alene hos disse Partiers Medlemmer, men ude over hele Befolkningen har udløst Viljen til Samvirke for at føre Land og Folk saa uskadt som muligt gennem denne Tid. Et saadant Samvirke kræver Resignation af alle; det kræver Ofre, naturligvis ikke mindst af dem, der lettest kan bringe Ofrene. Saadan var det altid i Trængsels-tider, men Folket kom ogsaa igennem, naar det viste Forstaaelse herfor. Den højtærede Statsminister sluttede sin Tale ved Rigsdagens Aabning med at betone, at Tiden stadig stiller Krav om Samarbejde. Vi for vort Vedkommende giver Samlingsregeringen Tilsagn herom.

Elgaard: Baggrunden for vort Arbejde er i Dag den samme som for lidt mere end

et Aar siden, da Samlingsregeringen blev dannet. Baggrunden er den samme, ikke alene for Samarbejdet mellem Ministrene, men ogsaa mellem Regeringen og de Rigsdagsgrupper, der er med i dette Samarbejde, og ingen vil vel mene, at vi paa det nuværende Tidspunkt er stillet over for mindre, færre eller lettere Opgaver, end der har foreligget i den forløbne Tid. Men jeg føler Trang til at minde om, at Hovedformaalet for Samarbejdet er det samme, som saa stærkt blev fremhævet ved første Behandlingen af Finansloven i Fjor: vort Lands nationale Selvstændighed, vor folkelige Frihed og vort Folkestyre, og jeg føler mig overbevist om, at den danske Befolkning i Dag lige saa talrigt som for godt et Aar siden staar samlet om dette Hovedformaal i den Situation, vort Land befinder sig i. Det er det første og det store, og alle de andre Problemer, hvor store de end kan være, hvor vanskelige de end kan være at bringe til en Løsning, vil træde i Skygge for dette nationale Hovedformaal.

Der er allerede her i Dag talt om Samarbejdet mellem Regeringen og Rigsdagen. Jeg vil ogsaa gerne gøre nogle Bemærkninger om Formen for dette Samarbejde. Der er sket den Ændring, at medens man forud for denne Tid behandlede Regeringens Forslag efter deres Fremstættelse, ændrede dem, naar der var Flertal derfor, eller vedtog dem, efter som Flertallet kunde skabes for Regeringens Forslag, saa er det nu saaledes, at Regeringens Forslag kommer til en nærmere Behandling inden for Samarbejdsudvalget og derefter inden for Partierne, inden det endelige Resultat foreligger. Der kan være en og anden — og jeg har mødt saadanne Mennesker —, der klager over, at i Virkeligheden betyder Rigsdagen intet i denne Situation. Deri har man jo ikke Ret, alene af den Grund, at man gennem Samarbejdsudvalget antagelig for en Række Spørgsmaals Vedkommende paa et tidligere Tidspunkt, end det maaske ellers vilde kunne lade sig gøre, bliver orienteret og derfor har Rigsdagens Medlemmer i Virkeligheden nøjagtigt den samme Indflydelse paa Lovgivningen, ja, maaske endogsaa større Indflydelse, end de havde under de tidligere Forhold. Men det er selvfølgelig rigtigt, at fæstner man blot Opmærksomheden paa, hvad der sker her i Salen med Hensyn til